

Делце

ISSN 0353-6726

50
динара

ERINACEUS EUROPAEUS ! (ЈЕВРОПСКИ ЈЕЖ) ♦ Година 74.

УСМЕРАВАЈТЕ ИХ
ПРЕМА НОВОМ ГРОБЉУ, ЛЕШЉУ, ОРЛОВАЧИ...

ШТРАЈК
ПЕНЗИОНЕРА

ДОЛЕ ВЛАДА
А
ГОРЕ ПЕНЗИЈЕ

ЛЕБА

Зоран Бабић

ZB

USPEH PODELITE SA SVIMA,
A RIZIK SAMO SA PRAVIM PARTNEROM.

SREĆNE BOŽIĆNE I NOVOGODIŠNJE PRAZNIKE ŽELI VAM
TRIGLAV KOPAONIK A.D.O.

GLAVNE FILIJALE:

Novi Sad 021 47 24 916, Vranje 017 421 144

PREDSTAVNIŠTVA:

Arandelovac 034 724 910, Kikinda 0230 21 415, Mladenovac 011 82 31 333, Šabac 015 345 419, Novi Pazar 020 332 640, Bor 030 432 460, Kragujevac 034 336 174, Negotin 019 542 660, Leskovac 016 216 771, Pančevo 013 333 032, Valjevo 014 222 018,

Kraljevo 036 322 222, Niš 018 235 860, Subotica 024 694 550, Jagodina 035 228 900, Kruševac 037 439 177, Čačak 032 310 955, Golubac 012 678 631

ZASTUPNIŠTVA: Bačka Palanka 021 753 301, Loznica 015 892 894

Akcionarsko društvo za osiguranje Triglav Kopaonik, Kralja Petra 28, 11000 Beograd, tel. 011 3305 100, fax. 011 3305 138, p fah. 135, email: office@triglav.rs

0700/ 505-555

JER ŽIVOTTRAŽI SIGURNOST

 triglav

www.triglav.rs

TRIGLAV KOPAONIK A.D.O.

ПОЗИВНИЦА

Редакција
"Ошишаног јежа"
обележава

ЈЕЖЕВДАН

Позивамо Вас да присуствујете
почетку **75.** годишњице "Ошишаног јежа".

Програм:

Свечано уручивање ордена "Златни јеж",
јединог одликовања које не доноси никакве привилегије.

ПРЕМИЈЕРА

"Титов тајни дневник".

Монодрама је на **13.** фестивалу малих сцена-монодрама Српске,
одржаном у Источном Сарајеву добила прву награду.

Игра
Миленко Павлов,
Текст
Милош Николић.

Позориште "Славија", Београд, Светог Саве **16.**
5. Јануар, **2009.** Почетак у **20** часова.

Позовница важи за више особа, али, Ваше је присуство обавезно!

ЈАНУАР

	нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
					1	2	3
Наша стонога је	4	5	6	7	8	9	10
једном ногом	11	12	13	14	15	16	17
у Европи.	18	19	20	21	22	23	24
Горан Докна	25	26	27	28	29	30	31

Радивоје Бојичић

ТУРИСТИЧКИ АРАНЖМАН

Поводом новогодишњих и божићних празника, наша туристичка агенција припремила је један ексклузивни аранжман.

Да ја српска влада такав аранжман направила са ММФ-ом данас бисмо могли да кажемо како смо и у финансијској кризи – мимо света.

Аранжман, наравно, не подразумева посете Лувру, Тетрајаковској галерији, Петри или рушевинама Картагине.

Наш аранжман предвиђа много више од остатака седам светских чуда старог века, места на којима наш човек још увек није био, и археологију на коју српска нога још није крочила.

То су групне посете једном од наших маркета.

Пошто време не дозвољава да се обиђе баш сваки кутак овога врхунскога храма у којем се посетиоци најдубље моле и метанишу, аранжманом су обухваћене посете најатрактивнијим местима у супер маркету, рафовима до којих је обичном човеку веома тешко доћи.

Наши туристи ће прво обићи тезге са јужним воћем, јер је у другим случајевима тако нешто овдашњем човеку потпуно недоступно, па није ни чудо да кад Србину падне неки киви напамет, с друге стране се зачује обавештење како је тако нешто нашем земљаку недоступно и да му киви евентуално може пасти напамет касније.

Пошто се наш човек огромном већином никад није срео са папајом, мангом и другим хлебним дрветом, обучени водичи ће му објаснити шта представљају ови атрактивни објекти наше туристичке појуде.

Одмах потом, туристе ће пут одвести, не до Европе, како би очекивали наши душмани, него до рафова са алкохолним пићима.

Иако су се у родним крајевима наше бивше земље поносне, са брљама сретали и раније, радознале туристе водичи ће упознати са разним поднебљима одакле нам долазе црно-бела француска вина, светла и црна чешка пива, шкотски блек енд вајт виски и сличан опијум за представнике нашег народа у бољем животу.

Пошто се разреши и дилема да ли се та пића, осим на корпоративним журкама, пријемима и сличним новокомпонованим свадбама, могу наћи и у земљама порекла, јер се код обичног света тако нешто не може налазити, прећи

ће се на дубоко замрзавање.

У тоталној хибернацији, наши туристи моћи ће да се по први пут сретну са плодовима мора, разним ретким становницима океанских дубина и другим становницима воденог простора у којима холестерол не могу да пронађу ни форезничари из Визбадена.

Кад се заврши посета овом заиста атрактивном туристичком месту, туристи ће се наћи на просторима за које ни сањали нису да постоје на овоме свету.

Биће то рафови са козметиком, хигијеном и осталим средствима за одржавање друге половине здравља.

Пошто се узвици усхићења утишају, водичи ће туристима објаснити све детаље који их буду занимали у вези са детерџентима, средствима за одмашћивање, разним кремама, калодонтима, сапуњем, фарбама за косу, шампонима и другим лосионима за после бријања.

Кад их водичи упозоре да изложене експонате Срби и грађани који овде са њима живе могу само гледати, а ни пошто додиривати, јер како би изгледало да сваки посетилац узме да опипава балсамованог Тутанкамона или нешто млађег Лењина, прећи ће се на одељак на коме су изложени сухомеснати производи и разни сиреви.

Већ по неколико врста убуђалих сирева, нашим образованим туристима неће промаћи да се налазе на месту где су изложени стари и тако рећи бајати споменици материјалне културе.

По окамењеним пршутама, које су последњи пут нарезиване у прошлом веку, знаће да су потпуно у праву, па објашњења туристичких водича како сјенички и златарски сиреви и нису баш праисторијски, нико неће узимати озбиљно.

И најзад, доћи ће време за обилазак рафова са пецивима.

На овом месту туристички водичи ће објаснити нашим туристима да могу купити нешто и као сувенир који ће их подсећати да су и они били у прилици да уђу у маркет.

Ту ће наши туристи узети по кило народског леба од шесто грама, а они боље стојећи купиће и по неку кифлу.

А онда ће доћи крај овом узбудљивом путовању, на каква човек најчешће иде само једном у животу.

Када се врате кући, ови људи ће још данима причати шта су све видели и доживели на путовању с којим се може мерити само будући одлазак на Марс.

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

И у Ираку се тешко живи. Али, за разлику од нас, они бар имају ципеле за бацање.

Јасмина Буква

Лаза Средановић

Љубодраг Стојадиновић

ЗАНОВЕТАК

Никада нисам био на турбо концерту. Нисам имао среће да ме позову у Гучу, нити у Турију. Неће ме трубе и кобасице. Нисам пио млако пиво под шаторима, а иначе јесам. Немам кад да опростим себи што сам све то пропустио. Мене тамо не зову а од своје воље ми се не иде.

Мој добар друг Димитрије, човек који има нешто духа док се не напије, а тек онда само мало више, не воли ништа од музике осим класике. Дакле, староградске песме, уз које може да се скрши кафана, а у пола пет ујутру да се дрема на столици, док цига извлачи неприродни јутарњи јаук из раштимованог ћеманета. Имена певача га не занимају. Више не памти ни имена бивших жена.

Све је он радио: ломио, псовао и дремао, тукао се и углавном добијао ћутек, довео своју јетру пред давно свршен чин, три пута се разводио због пића и музике и цигана и оне мечке, контрабаса. Без ње не доводи музиканте у кућу. Никада се није раставио због друге жене, осим последњи пут.

Кад престане да пије, Димитрије пише. То су љубавне приче из богате области делиријум тременса. Пијане фантазмагорије, у којима је много неоствариве еротике и понеки сакривен стих. Због једне приче се развео од тридесет година млађе супруге, професора хемије на БУ коју је видео на венчању и још у два наврата.

Прича би, у скраћеном облику гласила овако: Писац је засео у једној кафани, па је нашао неко друштво, па су причали и пили. А онда су променили локал, па су пили, па су их истерали одатле, што је њих наједно догле да су се допили.

Незнано како, а то ни писац не зна, нашли су се на неком сплаву, а у причи све лепо стоји да су и тамо нешто јели а више пили, и још позајмили паре од неког човека кога је писац знао, али догле није знао да га зна, сетио се кад га је видео.

А онда је угледао неку жену, која му је изгледала као да је опседнута само његовом несавршеном прозом, и

седела је у великом друштву, а ту су били неки опасни момци. Отпевала је једну песму за њих, и кафана је била у заносу. Али, писац може са својом причом и својим животом шта жели, па кад је видео ту жену учинило му се да она и не чини ништа друго него само њега гледа, и он је буљио тамо док му се потпуно није замаглило пред очима.

Онда је пришао. Клатио се јако, био мало непријатан, па онда још више - отерао све оне надркане будале у пизду материну, па се и не сећа колико су га тукли.

Пробудио се и освестио у некој соби која није његова, сав болан од удараца и убоја, модар око очију као ракун, спреман да умре, па шта буде.

А онда је до његове постеље доледела она жена, коју је он можда видео, можда створио, и нежно га помиловала по челу. Рекла му је: „Ви сте мој витез, најхрабрији човек кога знам. Нико се за мене тако није борио?“

Борио се? Па дабومه, језик је његов мач. Сигурно је јеб'о мајку оним будалама па су га тако разбуцали. Али, поново је чуо њен глас: „Тебе само тражим, мени други више не требају“.

Писац је видео на зиду слику неког младог официра у музејској униформи, са ешарпама и лампасима, и за спао.

Кад се пробудио, ње више није било, а он је седео у својој крчми и лечио се ужасним вињаком. „И ко зна, је ли то био само сан!“

Прича је објављена у књижевном часопису, и писац је, после неколико година поста, добио неку парицу. Пожурио да то прослави, пропије, и коначно је свратио кући. Његова млада је сиктала, као да поред себе има живахног плејбоја, а не полумтрву пијандуру:

„Читала сам причу, педеру. Ништа ниси измислио, јер ти немаш маште. Пишеш само оно што ти се деси. Био си са Цецом, мајмуне!“

Покупила је своје ствари, наручила „плави“ такси и отишла.

Звао ме је исте вечери. Био је трезан и искрено зачуђен: „Је ли, матори, јеси ли ти, било кад, или некад, чуо за некакву Цецу!?“

Док се двојица
свађају, трећина
гладује.

Зоран Богдановић

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Александар Блатник

Слободан Костић

ПРИЧА О ЉУДСКОМ НЕМАРУ

Народ се због нечега много искварио. Нико се нинашта не обазире и нико не мари да ли ће некоме начинити пакост или штету.

Сада ћу да вам испричам како се због људског немара у Морави удавио мој другар.

И он је, као и ја, био риболовац, али обичан. Стално се сиром хвалио како је некада, док је у Ковинској лудници радио као медицински брат, у слободно време пецао сомове од по три метра. Он као пецао а доктори гледали како све што навата подели сиротињи. Па га питали: „Ош ти дамо шајку, а ти нама рибе?“ Пристане он, и како се дохвати чамца, тако се доктори уваљају у сало. Што не поручају однесу кући. Понекад даду и лудацима. Сваки божји дан им је са средине реке довлачио сомове, и то не моравске прцољке, него грезде са брковима какве није имао ни Краљевић Марко.

Свима је показивао фотографију на којој се види како седи у чамцу а прихватио се штапа, али остале, на којима

се сликао са уфаћеним сомовима од три метра, није имао. Као, страдале у селидби. Селио се камионом а коверат са фотографијама турио у куфер који је привезао за орман. Он био у кабини са шовером, а жена са децом и таштом горе са стварима. Кад су заобрунули преко Дунава на смедеревску страну и дошли на средину моста, дуне неки много гадан ветар смедеревац, укрсти се са још горим банатским ђердапцем, те му све хартије повади из куфера и побаца у реку. Уместо да придржавају куфер и старају се о документацији, жени и ташти је било важније чување гузица од промаје, па су чучале у заветрини између шифоњера и креденца. Да је знао, ћушнуо би библиотеку у рерну од шпорета.

И ту му, као, пропадну признања за прва места на такмичењима и потврда да је сом кога је извукао из Тисе имао двеста кила. Дакле, за разлику од мене, био је фалифечера.

И удавио се, може се рећи, напрасно, због људске небриге и грамзивости. Што ћу вам сад испричати.

Ми смо, нас довојца, пецали на месту које сам само ја знао, а то вам је вир на самој речној окуки под брежуљком, испред кога је плићак и газ са брзаком. Преко кога газа прошишамо бициклима, да не би због моста обилазили неколико километара. На то смо место, значи, долазили да пецамо. Мамце смо доносили јер у пескуши око реке нема ни роваца ни глисти.

Ја, узгред да поменем, као чувени риболовац имам у дворишту иза куће једно базенче у коме узгајам кедере, а друго, мање, где умножавам бубаљке. Оба сам, због шпијуна поклопио прозорима и маскирао грањем. А све то чува куче издресирано да не једе шта му баце уходе. Њега сам привезао да не трчи за мнош у риболов. Шта ће ми пас на реци? Док ја овде пецам, тамо непријатељи поткрадају. Што се тиче црва, њих негујем у подруму, и то жућкасте у качкаваљу, а беле у поквареној овчетини. Због тога ја и ватам оволико риба. Али, правим се луд. У конзерву метнем глисте и ровце, а овамо тајно из уста вадим црвиће, или водене бубе из мокре шајкаче.

Пре него што вам испричам како се мој другар удавио, морам да објасним неке ствари. Као што рекох, да би дошли до вира, прво морамо да пређишамо бициклима преко брзака.

Тога дана, када се одиграло дављење, кренем на реку пре зоре, и баш када је сунце почело да излази, избијем на брег. Погледам на тишак, видим нема никога. Значи, стигао сам први. И онда зна се. Поправим ремен на торбаку, боље наместим штапове на леђима и нагарим брзину. Стуштим се низ брдо, улетим на брзак, и чим уђем у воду подигнем ноге да не уквасим панталоне. Напред, са шоновима према другој обали.

Али, уместо да прешишам преко реке, пропаднем у водену рупу.

Око мене ладна вода, у увету гувернал а у шакама муљ и

песак. Можда би се удавио, али устанем и видим да ми је вода до грла, те полако извучем себе и бицикл на обалу. Штапови и торбак су већ били на мени, али ми је зато у неповрат пропала ужина. Барена јаја се здрозгала и помешала са расквашеним лебом и сиром. После, док сам јео, плуцкао сам љуске, Искобељам се на обалу и одем мало пољаде до неке криве врбе са жбуњем око корена, иза чијег грања чучнем го голца да на јарком сунцу огрејем леђа и дебело месо. На грање жбуња разапнем одежду, на брежуљак гвирим а успут се загревам и унапред лечим мокро тело ракијом из чутурице.

Лечим се ја тако у заклону, а нисам попио више од пет запушача, кад, на брежуљку се појављује будући дављеник.

Притеже торбу и штапове, а лабрње развлачи. Мисли како је стигао пре мене иако добро зна да је његов бицикл састављен од украдиних делова бар десетак других, док је мој, ем скоро нов, ем петобрзинац.

Гледам га како се наоштрио да се сјури, али нећу да викнем како више нема плићака. Нека се и он мало окваси да не би после свима причао како сам само ја награбусио.

А он се нагнуо, врти бесомучно педалама да ухвати залет, зубе стегао а горњу усну подигао као кер када режи. Онда, са подигнутим ногама увис, улети у реку, и нема га.

Нисам попио ни два запушача, из воде исплива његово капче и оде низводно. Причекам још мало, попијем неколико запушача, и почнем да сумњам. Да се није, можда, некако удавио?

Прође још мало времена, ја попио ракију, испушио све цигарете, одело ми одавно суво, а њега још нема да изрони. Стегнем срце, јер укапирам да је отишао богу на истину, обучем се, скочим на бицикл и одем околу према мосту.

Сутрадан чујем да га је река однела до прве кривине и заденула у корење жалосне врбе.

А знате ли зашто се удавио?

Удавио се због људске небриге! Прво због своје, јер није знао да плива. А затим због тога што код нас, сви који су мало бољег имовног стања, у пролеће почну са зидањем. Зими не знају шта ће од беспослице, него само нишане има ли где какво празно парченце дворишта на коме би могла да се измајсотрише кућерак или шупица. Због таквих су се запатили камионски шофери који из Мораве ваде песак за зидање.

Таквим злотворима на памет не пада да неко ко не зна за рупе, може и да се удави! Али, ту нема помоћи.

Народ се скроз искварио.

	нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
				1	2	3	4
Српски свемирски програм своди се на шатл дипломатију. А.Стојадиновић	5	6	7	8	9	10	11
	12	13	14	15	16	17	18
	19	20	21	22	23	24	25
	26	27	28	29	30		

Милован Вржина

МАФИЈАЊЕ

Грађевинска мафија упутила је, ових дана, оштар протест текстилној мафији, упозоравајући је да, уколико жели мир у региону, а и шире, мора да учини све што је у њеној моћи да ућутка незадовољне синдикате текстилаца који траже повећање месечних примања запослених са десет хиљада динара, за 7,83 посто.

Ако то не учини, грађевинска мафија ће тражити повећање цене квадратног метра са 2.800 на 3.154 евра по квадрату.

Чим је сукоб избио на површину, у полемику се укључила и стечајна мафија, која је, образа ради, поручила правосудној мафији да ће, деси ли се нешто виђенијим људима из грађевинске мафији, киндаповати поштара који носи торбу са новогодишњим честиткама и добрим жељама родбини и пријатељима пензионерске мафије.

На ову вест, побунили су се људи из сенке полицијске мафије, и поручили вођама патентне мафије да ће на својим људима и материјалним добрима осетити последице непризнатих патената најумнијих људи за тендере, о којима бруји све изнемоглија штампа.

Тек да покажу да су живи, људи из фармацевтске мафије саопштили су да неће скрштених руку посматрати како се паре намењене разбољевању и изазивању епидемија вешто преливају у сиве канале, и то на најбруталнији начин – вакцинисањем здравих – што аутоматски значи да се њој, тј. фармацевтској мафији, завлачи рука у џеп. Е, та рука ће, кажу, бити одсечена...

Енергетска мафија, нормално, на свом ванредном тајном заседању, израчунала је да ће, ако се не спречи деловање осталих мафијашких кругова, ова земља остати краћа за нових

13 милиона киловатчасова који би, нормално, били увезени, уз максималну провизију, и тако спасла она два предузећа и три мини-фабрике које у Србији још увек раде.

Просветна мафија, кад је видела шта се ради, одлучила је да се свим родитељима понуди споразум по коме би сами оцењивали своју децу, и то од један до три, а професори би имали право да на те оцене додају четири посто на разредно старешинство, десет посто на обећани регрес, и још десет посто на уметнички дојам о знању ученика.

Инспекторска мафија је, сагледавши целокупну ситуацију, затражила да јој се обезбеди шестомесечни одмор на Копаонику, Златибору, Гочу, Тари и Старој Планини, јер се са тих висина – све најбоље види.

У противном, затвараће очи као и до сада.

Фудбалска мафија је, са своје стране, одустала од даљег намештања мечева, па је Првенство прекинуто... Али, менаџерска мафија је наставила да се бави трговином људима, у зимском прелазном року.

Путна мафија је, са своје стране, ауто-картом доказивала да се све мора одвијати преко ње, јер – другог нам пута нема...

Да би се овај мој кроки мафијашког деловања код нас нашао пред читаоцима, веома је заслужна дистрибутерска мафија која нашу штампу растура – само тако!

И, на крају, шта бисмо ми радили да нам није политичке мафије, која све ово контролише?

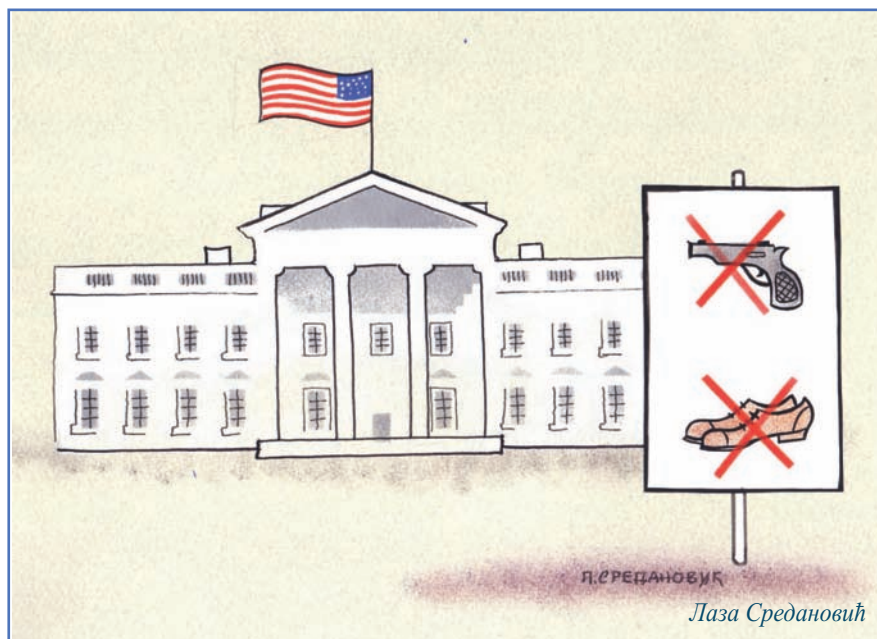
Можда би се ситуација отела контроли!

А куд би нас све то одвело – Бог свети зна.

П.С. За овај текст требало би да добијем неку књижевну награду, али је књижевна и сатиричарска мафија већ одлучила да награду добије неко други.

Константин С. Вукин

Л. СРЕДАНОВИЋ

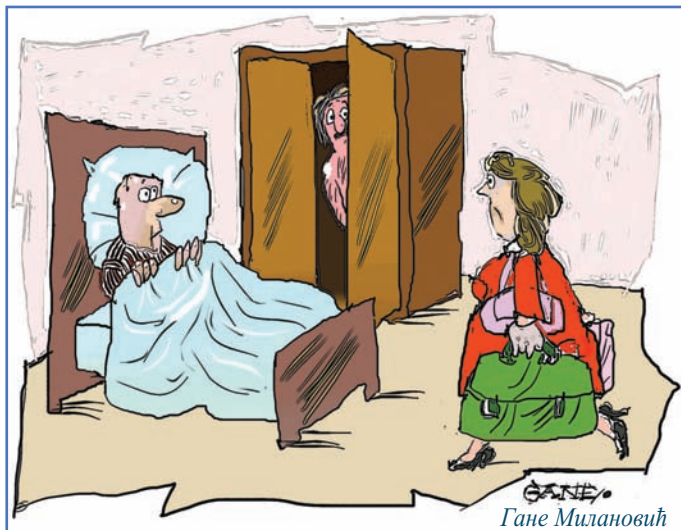
Лазо Средановић

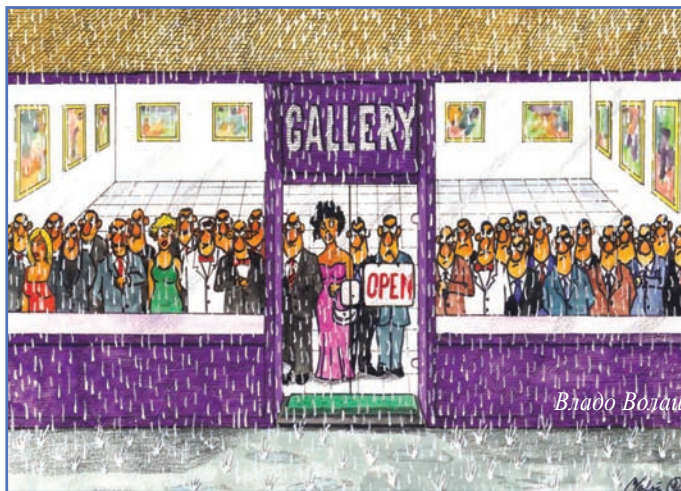

Полиција се не може похвалити својим успесима. Све су то државне тајне.
Мирослав Средановић

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Гане Милановић

Владо Волаш

Славољуб Панић

ЈА, ДОНАТОР

Још у младости јавила ми се идеја да будем донатор, да помажем!

Од тада се припремам за донатора, покушавајући да нешто стекнем. Али узалуд. Или ја не умем, или ме кажњава нека виша сила зато што сам се определио за живот у Србији. А могао сам да бирам...

Свака нова Влада у овој земљи била је моја нова нада!

Предизборна обећања и уводни експозеи новоизабраних премијера и њихових министара звучали су ми убедљиво и охрабрујуће. Као најбоље увежбана певачка друштва. Али, како је време пролазило и приватизација напредовала, мени су та певачка друштва све више личила на Удружења оних који не говоре истину. Нигде нових фабрика, ни нових радних места. Нигде коридора десет или мостова. Само једна (за) юбилазница око главног града, али пут до ње није завршен. Новине пишу да појединци узимају и шапом и капом. Тргује се на све стране, чак и посланичким мандатима. Мој пиљар из комшилука постаде пи ар у великој фирми.

Стаде Србија у неколико новчаника!

Видим да крупним кораком пузимо у Европу и да као будући пензионер немам неку перспективу, јер садашњи пензионери живе од обећања, а не од обећаних повећања.

Шансе да postanем донатор у материјалном смислу све су мање, а шансе да ће мени требати донације рапидно расту.

Али, ако не вреди реч премијера или министра, вреди реч коју сам себи дао.

Постаћу донатор органа !

Само не знам како да убедим људе да прихвате моју донацију, када знају да на овим просторима нема органа који квалитетно функционише!

Дејан Панаковић: ИН & АУТ ПРИЧА

ИМАМ ЈЕДНУ ЖЕЉУУУУУУУУУУУУ

Увек сам узбуђен пред долазак Нове године. Пун сам жеља, надања, лепих ишчекивања. Не, не смета мени ни локална криза, а још мање глобална. Моје је да будем оптимиста, да верујем, да се надам и да дам све од себе. Зато сам направио и списак жеља, уверен да ће ми Деда Мраз, Божић Бата или можда Мирко Цветковић испунити бар неку од њих.

Пошто немам разлога да било шта кријем и мој списак је јаван. Дакле, пожелио сам да: ... научим да пливам као Милорад Чавић ... заиграм тенис као Новак Ђоковић ... изведем на вечеру Ану и Јелену... запослим сина у НИС-у и да му дају надимак „Бонус“ ... оснујем фирму, која не сме да буде монополистичка, већ да се злоупотребљава као Делта... бар један дан водим седницу Скупштине Србије... бар два дана будем премијер... седим на клупи у парку са Јованом Кркобабићем и да заједно хранимо голубове... Ден Тана, председник Црвене звезде постане звезда Гранда... ми Веља Илић својим џипом не разбије фар на колима... ми бесплатне акције на кућну адресу донесе лично Млађан Динкић... ми Милутин Мркоњић честита Нову годину пре рока... позовем Ивицу Дачића на информативни разговор.

Све своје новогодишње жеље лепо сам упаковао и предао Деда Мразу, схватио сам да ипак само он може да ми помогне. Он је отворио пакетић, погледао списак, на моменте се смешкао, а на моменте би се закашљао, потапшао ме по рамену и рекао: „Е, па синко, не може овако. Одлучи се, ја могу да ти испуним само једну жељу. „

Мислио сам да ће бити тешко донети одлуку. А онда ми је синула спасоносна идеја:

- Драги Деда Мразе, ово је моја једина жеља. Помози да postanем јунак из мог детињства – Гроф Монте Кришто“.

Штрајк глађу
је добро почео.
Одазвало се
двадесет
посто
становништва.
Горан Докна

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Бато Милатовић

ВЛАДИН ЧИНОВНИК

После дуже вожње, овом шклопоцијом што се зове наша железница, човек ми се обрати у купеју, сасвим изненада.

-Ништа не збориш, а оволико дуго путујемо.
-Па, ни ти ниси нешто причљив - рекох.
-Види белаја - он ће.
-Види врага - ја ћу.
-Можда ти ја и нешто испричам.
-Ако мораш, причај.
-Да причам - или да слушам?
-Причај већ једном.
-Био један у затвору, само зато што је слушао. Седео човек у кафани, таман наручио кафу, кад му један приђе и рече:

-Је`л слободно?
Овај му рече – слободно.
-Каква слобода - рече придошлица. - Ово је данас срамота. Видиш шта нам раде!
Унесе се човек, повиси тон и настави.
-Неће ово дуго, не..не. Платиће кад, тада. Народ трпи, али неће дуго!

И све тако - најгоре за ову власт. У међувремену, док је овај причао а онај га слушао, дође она кафа што је овај наручио. Овај што је причао, узео ону кафу, попије је као да је била ракија - и оде.

Сутрадан овај што је слушао прочита у новинама: „Ухапшен тај и тај“ и слика му објављена јер „је блатио данашњу власт“.

Овај што је слушао не може чуду да се начуди, фино препозна оног човека који му је јуче причао, и наставља да чита: „Одређен му притвор од 30 дана, да не би утицао на сведоке.“

Прекосутра, овај што је слушао, прочита у новинама да је ухапшен, што и јесте, јер чита док га двојица спроводе и возе „марицом“, преко рамена овога што је с ову страну њега, јер онај други, што му је с друге стране, чита новине и пише да је овај што је слушао ухапшен и да му је одређен притвор од 30 дана да не би утицао на сведоке.

У затвору се сретну овај што је причао и овај што је слушао, те овај што је слушао хтеде да га пита, а овај што

је причао окрену главу и даје му знак да ћути.

Не прође много времена, овај што је слушао поново сретне онога што је причао у тренутку док још једном затворенику даје знак да ћути.

Прође 30 дана овога што је слушао, а он никако да изађе на суд и да објасни. Једнога дана овај што је слушао приђе једном од оних што треба да ћуте, како их је опомињао овај што је причао, па га упита:

-Зашто си овде?

Затвореник се осврну, лево, десно, горе, доле, и рече:

-Само зато што сам ћутао и слушао.

-А била ти слика у новинама - рече овај што је слушао, од раније.

-Била је - одговори он.

-И прочитао си преко рамена оног што те спроводи?

-Баш тако, откуд знаш - рече и овај други што је слушао.

-И ја сам овде што сам слушао.

Њих двојица што су слушали договорили се да тајно испитају и друге, да им у поверењу кажу зашто су овде. Спроведоше то крајње конспиративно и сви потврде исто што им се десило, а то је да су само слушали и ћутали.

Сад је остало само да сачекају онога што им је причао. Прођу дани, и ево га! Приђоше му, баш у тренутку док је једном новајлији давао знак да ћути.

Он покуша да се измигољи, но га множина опколи. Виде он да нема куда, па рече:

-Тај сам. Владин чиновник. На платном списку.

У том тренутку чу се писак локомотиве и поче кочење овог воза што га зовемо шклопоција, што је знак да се приближава станица. Човек из купеја устаде и рече:

-Буди поздрављен, а што се тиче приче, има свакаквих људи - и оде.

Овај што је причао у купеју, место поздрава добаци му:

-Кад се будеш возио, баци поглед на новине, преко рамена онога другог, што је до њега. Одлазећи одмахну руком, а овај што остаде у купеју воза извади јучерашње новине, кад оно, његова слика и пише:

-Ухапшен.

Игњат Гатало

Косово!
Пусто српско.
З. Богдановић

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Воја Ивановић

Записи из мокрог чвора

ДАНАШЊИ ЗАПИС

Дотрчала несрећница, лупа на врата:

-Ајде море, брже, само што није! И понеси плајваз и доста артије.

Ја шта ћу. Спремим се на брзину, па код Срећка.

-Шта је било? Где гори?

Кад, Срећко се извалио на онај стари отоман у кујни, а пуна кућа света. Он на мене овако, очима.

Ја му приђем.

-Е, сад седи, па да записујеш мој тестамент, док ми припремају четрес дана.

Мени мало чудно. Дају му четрес дана, а још није саставио тестамент.

Кад, упаде његова сестра, сва у сузама.

-Није могуће! – закука с врата.

-Ето, све је могуће... - уздахну Срећко.

-Па кад?

-Ваљда ономад, ал смо тек данас увидели...

И мени тад сину: црко Срећку замрзивач, и сад мора да

поарчи ону храну што је паковао за зиму. А пошто је унутра све неки мрс, мора себи да даје четрес дана, дакле сад смо, у ствари, негде иза Божића. Ма не лежи Срећко на старом отоману, већ на временској капији. Јер, кад се заврши даћа и оперу судови, има он са целом фамилијом да се врати у најтежи, најјачи могући пост.

-Море, Срећко, да ми пожуримо с тим тестаментом, да се не лади онолика храна - саветујем га ја.

Он, да видиш, прихвати савет из прве, и ми пређосмо на таван, код голубарника, да нам не сметају радозналци. А тамо већ све спремно. Леже покојни Срећко на пољски креветац, покри се неким старим капутотом, а ја седох на пецарошку столицу, и поставих артију и плајваз за писање на неки батаљен сточић. Онда дође његова Мица, донесе ракију и кафу, прекрсти се и изађе натрашке. Видело се колико га је волела и поштвала док је био жив.

Кучнусмо се нас двојица, за дуг живот и добро здравље и срећу и на овом и на оном свету, договорисмо да ћемо ујутру на пецање ако буде време, ради штука на једном мом месту, и ја узех плајваз у руку.

-Дакле - вели Срећко - прво преамбула. Дакле, море сам да умрем кад не могу да одржавам кућу. То је мој домаћински задатак.

-Ма немој, Срећко, можда је могло...

-Није можда, није могло. То можда су смислили политичари, а ја сам домаћин. Него, пиши:

-Кућу, и све у кући, остављам Мици. Јес да сам се иљаду пута уштино што сам се баш с њом оженио, ал сад шта је ту је, и све је њено.

Е, овај празан голубарник ћу да оставим сестри. Нек га покрпи с мало дасака и рабица, и биће ко нов. Она ионако воли кабасте ствари с којима не зна шта ће.

Синовцу Видоју остављам ону срећку на гребање што је извукла хиљаду динара, ако је уопште нађу. Ил је она моја луда Мица бацила, ил је мени негде испала, ил је неко здипио. Ал опет, ако је нађу, ето њему.

Ћерки и зету не остављам ништа. Што год да довате, они ил поваре, ил поарче. Ал Зокију, унучету, има да дам све бесплатне акције од државе, ако и кад ми их испоруче...

Сад, ти си ми добар пријатељ и комшија, ето, на своју артију записујеш, са својим плајвазом, ову моју последњу вољу, и зато, ако остане шта ракије у овој флаши кад завршимо, носи кући...

Даље...

Е, ту нас пресече Перса. Упаде ко без душе:

-Кажи "драгичка", покојниче!

Ми се убезекнусмо.

-Ма кажи "драгичка"!

-Он, колико да се отараси беде, процеди једно "драгичка".

-Е, да знаш, ниси умро. Ја ставила нов осигурач, и ено, замрзивач ради ко нов!

Увати се Срећко за срце, простења нешто, забрину ме. Море, да тестамент не постане важећи овог часа... А већ смо се договорили за ујутру. Има таквих случајева, био је и филм... Али он искапи своју, искапи и моју, затвори флашу и приви је у наручје, па дрекну да се небо проломи:

-Марш море сви из куће, барабе и готовани. Порадовали се, а! Дошли код покојног Срећка на цабе част! Море, неће моћи. Мицо, трпај одма сву ту храну у замрзивач! Па зар да ми развлаче кућу на привредну кризу, битанге. А као, дошли, жао им. Дошли да ми поједну и попију тековину!

И удари ми шамар.

ЕТО ТАКО

*Тужио сам га ради накнаде штете.

Ометао ме је у крађи.

*Кажу да је волео пилетину. И тако, Дан младости...

*И сви су, као један, гласали

за повећање дневница посланицима.

*Ушли смо у изузетно чврсту коалицију...

кад сад почнемо да се погађамо...

*Допада ми се ово што видим – рече слепац.

*Преступна година буде и прође. А преступничка?

*Наше европске оријентације се виде на делу:

они су делили Споменице,

а ми - места у Управним одборима.

*Ако се договоримо за готовину,

препуштам вам и теорију и праксу.

*Пузим? Па шта?

И то је један од облика кретања напред.

*Нико не сме да продаје домовину на парче!

Али ако се договоримо, па у пакету...

*Љут сам што сте изгубили поверење у мене.

Ипак, гледаћу да вам опростим

пре него што ми истекне мандат.

	нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
Србија ће у Европу да уђе кад Америка из ње изађе. Радојица Бешић	2	3	4	5	6	7	1
	8	9	10	11	12	13	14
	15	16	17	18	19	20	21
	22	23	24	25	26	27	28
	29	30	31				

Миленко Косановић

Драгутин Минић Карло

Националистичка географија / Свет је Србија: Канада

ИМА НЕШТО СРПСКО У ДРЖАВИ КАНАДСКОЈ

Сви ти Канађани: и Ескимима, и Енглези, и Французи, и Индијанци и Срби, су мирни, вредни, педантни и гостољубиви. Ни налик на јужне суседе

Кад човек из америчког Детроита, тунелом испод реке, пређе у канадски Виндзор, као да је дошао на другу планету, а да није прошао ни цели километар. Од хаотичног Мото-тауна (града аутомобила и музике) где зазиреш од сваке групе скитница, нађеш се у мирном зеленилу улица и породичних кућа, где свако гледа свој посао и где си спокојан као у швајцарском парку.

Мало фрке има само кад „Виндзор Србс.“ играју против неког другог фудбалског тима, поготово хрватског. А играју одлично, као што је играла Звезда још у прошлом веку. А после утакмице, окупљање у ресторану, пиво ребарца и приче....„Где си, брате Србине!..“

А има Срба свуда по Канади. Највише око Торонта и језера Онтарио. Кажу да их је око 80 хиљада само тамо. Мало ли је, кад се зна да у Канади, која је готово као Европа, има само 32 милиона становника: највише Канађана, па Енглеза, Француза, Индијанаца и Ескимима, Украјинаца...Има, богами, доста и Хрвата, али су мирољубиви и не терају Србе да пале тракторе.

Око тог Торонта су челичане у Хамилтону, па ме Срби подсећају на Русе из филма „Ловац на јелене.“ Има их и у Кичинеру (ваљда по оном чувеном лорду) граду који се некада звао Нови Берлин, јер су га основали Немци. А Срби не би били Срби кад не би у том градићу подигли две цркве. Једну расколничку, једну „државну.“ И браћа се поделила, не говоре рођени, јер један иде у једну, а други у другу. Био сам баш 1992. године кад су се мирили, па чак ишли на богослужење једни код других. Додуше, опрезно, али ишли су и правили заједничке приредбе. Е то је тек био шоу, а за мене шок. Клинци и клинцеze у беспрекорним српским ношњама свирају хармонике и фруле, а колца играју, земљу не додирују. Тресу се шајкаче и шубаре. На крају приредбе сам хтео да попричам са њима, али авај, једва по неки зна српски. Сори, мистер. И ја сорим, шта ћу. Много сорим.

У Хамилтону ме је један плећати свештеник, рођен негде око Книна, гледао сумњичаво. „Добро, добро, синко, земљаче, у реду је, новинар си, али не замери, мени су сви који долазе из Београда сумњиви. Сви, бре, радите за Удбу.

Ваљда морате...А нит сам имао кожни мантил, ни пиштољ, нит сам му чукао браду, а нисам ни помислио да га јашем.

А на канадској страни Нијагариних водопада, Срби држе све познате ресторане. Један Крајишник ме водио у свој топли дом, са спољним и унутрашњим базеном, са огромним каминем и кожом белог медведа, са Далијевином цртежима на галерији, са сваком комадом намештаја који одише софистицираном руком. Кад оно, жена Пољакиња, лепа и права дама, интелектуалка, прешла у православље и научила српски, ону јекавицу. „Ја ти немам времена, земљаче, да се бакћем око куће, све то жена. Ја само бизнис. Ево, јуче ми нудили три милиона долара за један комад земље, који сам пре две године купио за милион и двеста. Нећу. Чекам да дође на пет, а доћи ће сигурно...“ Ко је тада сањао да је то могуће, да ће Руси да покупују све на Црногорском приморју.

Има нешто српско у држави Канади. И некадашња прва дама, госпођа Малруни је Српкиња, али изнад ње је Елизабета Друга. Тако је то: парламент, али без краљице не ваља. Нису Канађани цабе гинули у британској војсци у оба рата. Не рачунам овај деведесетих, у њему су само мировне снаге на Косову и у Босни, где чувају Србе од себе самих.

Мада и код њих има сепаратиста: ови из провинције Квебек, хоће да буду Французи на француској земљи, али стално им, на референдуму, фали који проценат, мада их у том Монтреалу и уопште у Квебеку има 80 посто. Морају да иду на школовање код Шиптара, ако мисле нешто да ураде по том питању.

А и давне 1976. године сам био баш у Монтреалу, на Олимпијади, када смо освојили сребро у кошарци и када је она аветиња од Педра Гамара пребила нашег Бенеша. Онако, низашта, ништа му човек није скривио. Тада још Венецуела није имала Чавеса, тај сигурно не би дозволио свом боксеру да пребије неког из социјалистичког блока.

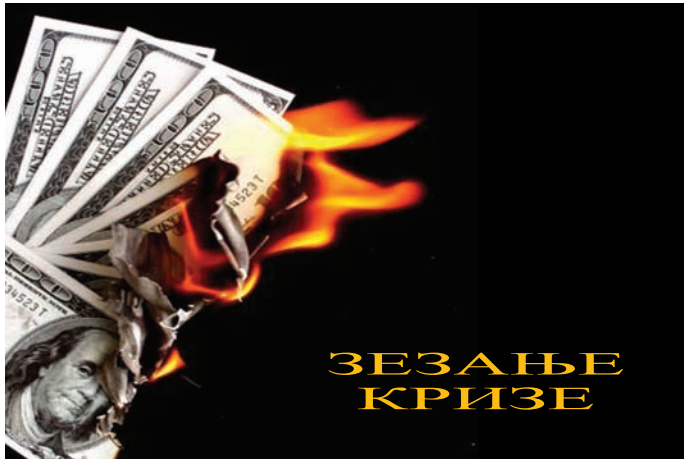
Канада јесте уредна и мирна земља, све функционише беспрекорно, али ухватио сам их двапут у неким стварима. Одем у самоуслугу и обрадујем се: на полици „оригинал сербиен чиз“, оригинални српски сир. Окренем позади, кад тамо пише: „мејд ин Булагарија...“ Па, братко, бре, ако си нам узео Краљевића Марка и песму Елена, немој у сир да нам дираш. Затим, одем у одељење конфекције да купим ону чувену карирану кошуљу канадских дрвосеча. Допадне ми се једна, али поучен ранијим примером, проверим земљу производње: мејд ин Романија. Па се после чудимо како су обе земље ушле у Европску унију. Мајсторја козе пасе, академски речено. И да вас више не задржавам, ова лепа и широка земља је отворена за сваког. Зато наши млади тамо хрле, на чуђење старе емиграције да им ништа није свето: ни краљ, ни Тито, ни Слоба, Тадић... Ни три прста. Хладно је тамо, па се не ваде руке из цепова.

Могу и превремени избори.
За донацију смо добили инкубатор!
Љубиша Тодоровић

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Александар Стојадиновић

СРБИЈА НА ФЕЈСБУКУ

*Судећи по бирократији,
Београд је административни центар света.

*Прво је рад створио човека,
а онда је рад на црно створио Србина.

*Ни пси више не воле наше возове.

*Потерница - то је српски Фејсбук!

*Србија је мост између истока и запада,
па нам овај преко Саве није потребан.

*Фудбал је најважнија споредна ствар на свету
једино нашим фудбалерима.

*За разлику од фудбалера,
власници наших клубова стално су на мети.

*Нећемо добити крак гасовода
све док не подигнемо оба крака.

*И поред надљудских напора,
од мене никако да постане човек.

Зоран Ранкић

БАЛКАНСКИ НЕРВЧИК

*Кад се Србин прилагоди животу, он полуди.

*Ука бука па тишина. То ти је живот.

*Изгледа да Бог човека погледа
тек када од њега дигне руке.

*Живи као да последњи пут живиш.

*Човек се и сунцу свако јутро диви
али му то не саопштава.

*Демократија је, дакле, када ти неко
зло чини за твоје добро.

*Сањах и ја понекад, и некад, а то што у вашем сну
плачем, ко зна из чијег ли су живота те моје сузе.

*Једном ћемо и ми бити старији од нас.

*Човек на своје мане гледа
као на врлине људи себи блиских.

*Ето ја на пример, који сам нормалан човек,
о томе немам појма.

*Кад пустиња завлада у души,
пустиња је цветни врт изван те душе тој души.

*У жабокречини и грлати жабац је револуционар.

*Када си сасвим у праву можда ниси.

*Непријатеље из своје главе истеруј
још док су у њиховој глави.

*Све је више поштених што вире из своје главе
ко лопов из украденог капута.

Ја сам дете
разведених
родитеља.
Мајка је нашла
боље,
а тата - млађег!
Јасмина Буква

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Миодраг Стошић

Мимо-односи

Почетком двадесетог века један новопечени премијер Индије посетио је Велику Британију. Жељан да што пре упије све традиционалне вредности бабице Комонвелта Индијац је био незауостављив у запиткивању. У једном тренутку питао је премијера како да у својој домовини одгоји тако густу траву каква је испред британског парламента. Британац је мирно одговорио : „ Једноставно је. Посејете семе, заливате га, ђубрите и након 200 година добијете овакав травњак...“. Након брзопотезног признања независности Косова, Црна Гора је заустав-

љена у пенетрирању у Европску унију. И поред тога што страначки прваци прозападне провинијенције грчевито стоје на ставу да би одуговлачење са аплицирањем за чланство било скандалозно, шушкања из Европе говоре другачије. Амбасадор Француске у Подгорици, Бернар Гаранше, изјавио је да је Влада прве еколошке државе информисана зашто треба да успори у интеграцијама. Гаранше је показао да није неки гарант а Црна Гора учи да је за достизање неких вредности ипак потребно време. И новац.

Премијер Велике Британије, Гордан Браун, завршио је своју турнеју Блиском Истоку. Након Саудијске Арабије Браун је посетио и остале чланице ОПЕК-а, а све у циљу да убеди њихове лидере да донирају новац за опоравак посрнуле светске економије. Док је по једнима Браунов поступак чисто просјачење, други сматрају да исток и треба да се испрси јер је Запад и потрошио резерве ратујући по Ираку, Афганистану... У сваком случају Запад још не мора међу тимпана, зурле и буле. Одавно је у були.

Омар бин Ладен, син најстаријег манекена за лаптоп Осаме затражио је политички азил у престоници Шпаније. Омар је ожењен британском држављанком што доказује његову европску усмереност. Према писању "Paiza" мале су шансе да Омар добије шпанску визу и постане Хосе Рикардо и поред тога што се крсти доказујући љубав ка Европи. Из Омаровог детињстава кружи виц у којем он, гледајући рушење "Близнакиња" пита тату- Који је ово филм? И добија за одговор – Није ово филм, већ серија. Ето, можда је мислио на шпанску.

Такаши Јоцита из Јапана покренуо је недавно врло необичну акцију. Он, на челу многих истомишљеника, захтева од владе земље излазећег сунца да озакони бракове са јунацима цртаних филмова. Наиме, испоставило се да велики број младих Јапанаца може да замисли своју интиму само са јунацима популарних "Манга" цртаћа. Интернет петиција је стигла на адресу надлежних који ће се бар одморити од захтева геј популације. Што се наших политичара тиче ова дебата је

сувишна. Они су већ у браку са карикатурама.

Док је читав свет, са напетостићу болесника од затвора, ишчекивао изборе у САД, једна земља, већ готово 40 година не расипа новац на скупе изборе. Либија још од 1969. година за председника има Моамера ел Гадафија, који се због чудесног опстајања на трону може прозвати Гандалфи. Овај лидер, калибра једног Кастра, недавно је посетио Москву сусревши се са високим званичницима и са Путином. Теме разговора биле су претежно везане за спољњи дуг Либије због трошкова наоружавања у протеклим деценијама. Гадафи је своју скромност показао тиме што је одбио луксуз и разapeо шатор на травњаку Кремља. Да ли ће руски медвед заиграти у либијском циркусу? Питање је САД.

Дмитриј Медведев, први човек Русије, најавио је постављање три носача ракета у Пољској, у граду Калњикову. Ракете под псеудонимом "Искандер" део су нуклеарног штита усмереног ка западу и по речима Медведева, резултат су његове велике нужде. Овим чином фактички се поништавају три ранија споразума са САД о смањењу нуклеарног есцајга ових земаља. Ето, док су код нас и даље у моди Дон Кихоти, светом владају штитоноше. И то нуклеарне.

Црна Америка је успела, Кју-кјукс-клановци ће сада продати своје беле чаршаве јастучном комбинату Тексаса. Изабран је нови председник САД и то црнац. Црњи од својих предходника. Након двомандатног владања Џорџа Дебил ју Буша, на кормило 1. силе света дошао је Барак Обама. Изборима које је пратио читав свет предходила је кампања невиђених размера која је учинила да Обама тријумфује над главним такмацем МекКејном. Аналитичари Бараков успех виде као резултат дугог успињања црног таласа, почетог са Мартином Лутером Кингом и настевљеним преко Мухамеда Алија, Спајка Лија и наравно Колина Пауела. Заиста, да је жив Реј Чарлс би волео да види Обамин тријумф, а и било шта друго, у свако случају једно је јасно – Американци су изабрали црнца. Да извуче ствар.

нед пон уто сре чет пет суб

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Глад је
привилегија
широких
народних маса.
Стеван Наумовић

*Тридесет сребрењака.
То ти је данас шака долара.
*Народ који има оволико хероја,
заслужује више непријатеља.
Радмило Мићковић

*Имамо јаку обавештајну службу.
Све шпијун до шпијуна.
*Никад се нећу моћи одужити држави.
Толико ме је задужила.
*Кад нам Европа укине визе,
могу ли се Срби вратити на своја огњишта.
Мића Живојиновић

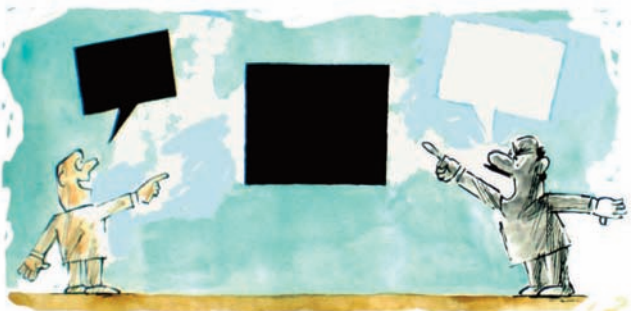

Пантомимичар
је човјек који
ћути и ради свој
посао.
Мијо Мирановић - Граф

нед	пон	уто	сре	чет	пет	суб
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Гане Милановић

Миодраг Максимовић ВИРТУЕЛНА ИНТИМА

Куд могу да одем
где главу да склоним
Док кроз хладну стварност
и пливам и роним

А пливам и роним
Растрешеног ткива
Па не знам смркава
или се свањива

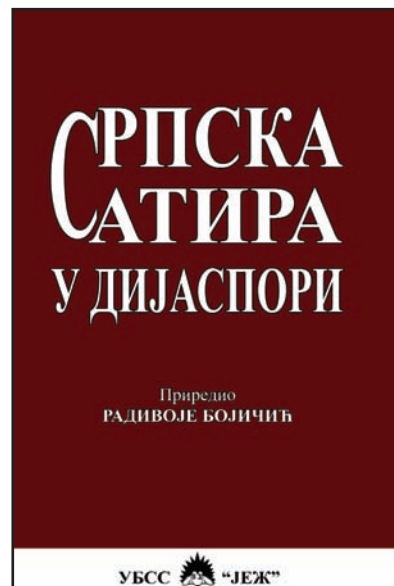
Али јасно видим
како са свих страна
По Европи шљашти
и лаж и обмана

Мислим претећи ћу
то што ме је срело
Ако продам душу
а сачувам тело

После за Косово
ОУН ћу да питам
Како да га сањам
кад се са њим сликам

А можда ме смакне
с виртуелног рама
Нови амерички
Председник Обама

ЈЕЖЕВЕ НОВЕ КЊИГЕ!!!

*Поштујем рокове.
Живим од данас до сутра.

*Примећен је дух наших дедова.
У пензионом фонду.

*У касапници - месо.
Око касапнице - кост и кожа.

*Ако полиција опет похвата коло-
вође, можете слободно да затворите
плесну школу.

Горан Докна

*Исти афоризам се јавља
код више аутора.
Код нас владају ауторске слободе.

*Мушкарци су у подређеном
положају: перу судове, усисавају
прашину, праве децу...

Мирослав Средановић

- ◆ Издавач: ИП Ошишани јеж ◆
11000 Београд, Ресавска 28
- ◆ Тел./факс: 0113232211, 3232423
- ◆ Главни уредник: Јасмина Буква ◆
- ◆ Текући рачун: 205-25232-52
◆ (Комерцијална банка А.Д.)
- ◆ Девизни рачун: 540100-07790589
- ◆ Штампа: Графипроф, Београд
- ◆ ПИБ:100296095 ◆ www.jez.rs
- ◆ info@jez.rs
- ◆ Година 74. ◆ Број 3017 ◆

ПРИВРЕДНИ
САВЕТНИК

GANE.